

στο μικροσκόπιο...

ΘΑΝΑΤΟΣ:
ΟΜΑΔΑ ΓΙΑΤΡΩΝ
ΣΤΗ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΗ
ΕΡΕΥΝΑ
ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Καταγράφοντας την επιβίβαση για το τελευταίο ταξίδι

Ενα από τα σημαντικότερα ερωτήματα της ζωής θα προσπαθήσει να απαντήσει η επιστήμη: Τι συμβαίνει όταν πεθαίνουμε; Γιατροί από 25 νοσοκομεία στην Ευρώπη και τις ΗΠΑ θα εξετάσουν 1.500 επιζήσαντες από καρδιακή ανακοπή για να εξακριβώσουν εάν υπάρχει συνειδητότητα όταν οι ασθενείς δεν έχουν καρδιακό παλμό ή εγκεφαλική δραστηριότητα.

Πολλοί ασθενείς που έχουν επιβιώσει από καρδιακή ανακοπή περιγράφουν παρόμοιες εμπειρίες, όπως ένα έντονο λευκό φως στην άκρη ενός τούνελ ή ότι βλέπουν από ψηλά τους γιατρούς να προσπαθούν να τους επαναφέρουν στη ζωή. Στη μεγαλύτερη σχετική έρευνα που έχει γίνει ποτέ, οι επιστήμονες, συντονιζόμενοι από το βρετανικό Πανεπιστήμιο του Σαουθάμπτον, θα εξετάσουν επί τρία χρόνια εάν οι ασθενείς έχουν πραγματικές εξωσωματικές εμπειρίες και την ικανότητα να «βλέπουν» και να «ακούνε» κατά τη διάρκεια της καρδιακής ανακοπής. Για τον σκοπό αυτό μάλιστα, θα τοποθετήσουν στους θαλάμους των νοσοκομείων εικόνες που θα είναι ορατές μόνο από το ταβάνι και θα ρωτήσουν τους επιζήσαντες αν τις διέκριναν και μπορούν να τις θυμηθούν.

«Αυτόνομη» η συνειδητότητα

«Αν μπορούσαμε να δείξουμε ότι η συνειδητότητα συνεχίζει όταν ο εγκέφαλος σταματά να λειτουργεί, υπάρχει η πιθανότητα η συνειδητότητα να είναι χωριστή οντότητα. Αν κανείς δεν δει τις εικόνες, θα καταλάβουμε ότι αυτές οι εμπειρίες είναι ψευδαισθήσεις ή ψεύτικες αναμνήσεις. Πρόκειται για ένα μυστήριο που μπορεί πλέον να αποτελέσει αντικείμενο επιστημονικής μελέτης», όπως είπε ο επικεφαλής της έρευνας, δρ Σαμ Πάρνια.

Διαδικασία, όχι στιγμή...

«Αντίθετα με αυτό που πιστεύουν πολλοί άνθρωποι, ο θάνατος δεν είναι μία συγκεκριμένη στιγμή. Είναι μια διαδικασία που αρχίζει όταν η καρδιά, οι πνεύμονες και ο εγκέφαλος σταματούν να λειτουργούν -μία κατάσταση που ονομάζουμε καρδιακή ανακοπή. Ακολουθεί μια χρονική περίοδος, που μπορεί να διαρκέσει από μερικά δευτερόλεπτα μέχρι πάνω από μία ώρα, κατά την οποία οι γιατροί μπορούν να αναστρέψουν τη διαδικασία του θανάτου. Οι εμπειρίες των ανθρώπων αυτές τις στιγμές μπορούν να μας βοηθήσουν να καταλάβουμε αυτό που όλοι μας θα περάσουμε κατά τη διαδικασία του θανάτου».

ΛΙΝΑ ΣΑΡΑΝΤΗ

Η οικονομική κρίση θέλει τον Ομπάμα της

Του ΑΧΙΛΛΕΑ ΦΑΚΑΤΣΕΛΗ

«Όταν η οικονομική ανάπτυξη παγώνει (πράγμα που ήδη συμβαίνει) και όλες οι φούσκες για την αναθέρμανσή της έχουν ξεφουσκώσει (πράγμα που επίσης ήδη συμβαίνει) τότε το τέλος πλησιάζει. Ειδικά, μάλιστα στις ΗΠΑ».

Αλλά και σαρκαστικά ένας μπλόγκερ συνοψίζει έτσι τις, συχνές εκτιμήσεις για ένα επαπειλούμενο «κραχ-στιλ 1929» στις ΗΠΑ.

Για τον Ρόμπερτ Κονκ, παλαίμαχο δημοκρατικό αναλυτή και κυβερνητικό σύμβουλο, τα πράγματα είναι χειρότερα: επίκειται «συντριβή της αμερικανικής οικονομίας» και «παράλυση του δυτικού καπιταλιστικού πολιτισμού» -φράσεις που θυμίζουν τις παλαιότερες υψηλές προσδοκίες της αντικαπιταλιστικής κριτικής.

Πρόκειται, βέβαια, για την πραγματική οικονομική κρίση που συγκλονίζει την Wall Street και που εξελίσσεται σε δύο επίπεδα:

στο επίπεδο της αξιοπιστίας του επιχειρηματικού και τραπεζικού κατεστημένου των ΗΠΑ και στο επίπεδο της αξιοπιστίας του ίδιου του πυρήνα της καπιταλιστικής θεωρίας και πρακτικής. Στο πρώτο επίπεδο, κορυφαίο γεγονός υπήρξε η πτώχευση της επενδυτικής τράπεζας Lehman Brothers και το επαπειλούμενο ντόμινο πτωχεύσεων άλλων μεγάλων «συμπαικτών» της Wall Street, ενώ στο δεύτερο επίπεδο ενδεικτική ήταν η αντισυμβατική -για τον παράδεισο του παγκόσμιου καπιταλισμού- κρατικοποίηση των γιγαντιαίων ιδιωτικών πιστωτικών τραπεζών Fannie Mae και Freddie Mac και της American International Group, της μεγαλύτερης ασφαλιστικής εταιρείας του κόσμου, προκειμένου να μπει φρένο στο ντόμινο.

Επιτελεία με πονοκέφαλο

Υπάρχει όμως και ένα τρίτο επίπεδο εξέλιξης της οικονομικής κρίσης, κι αυτό δεν είναι άλλο από το προεκλογικό περιβάλλον στις ΗΠΑ. Εκεί, ο απόηχος από την κατάρρευση των κολοσσών της Wall Street προκαλεί πονοκέφαλο στα κομματικά επιτελεία που σπεύδουν να ανταποκριθούν στις απαιτήσεις του νέου προεκλογικού περιβάλλοντος.

Τώρα, δεν είναι πλέον η εθνική ασφάλεια ή ο πόλεμος στο Ιράκ που συγκινεί τις συνειδήσεις των αμερικανών ψηφοφόρων, αλλά η δυνατότητά τους να αποπληρώσουν τα υποθηκευμένα τους σπίτια, να διατηρήσουν τις δουλειές τους και να περισώσουν το μέλλον των συντάξεών τους.

Είναι, δηλαδή, το οικονομικό ζήτημα που αναπάντεχα αναδεικνύεται κυρίαρχο προεκλογικό θέμα, κάτι που από παράδοση ευνοεί

το δημοκρατικό στρατόπεδο, ενώ δυσχεραίνει τους Ρεπουμπλικάνους. Ο πολεμικός ηρωισμός του Μακίν εδώ δεν έχει κανένα ενδιαφέρον, όπως και η πολυετής του κοινοβουλευτική πείρα, που μάλλον αποδεικνύεται μπουμέρανγκ: επί 26 χρόνια ήταν βασικός υποστηρικτής των καπιταλιστικών αντιλήψεων και μεθόδων που σήμερα ευθύνονται για την βαθιά οικονομική κρίση στις ΗΠΑ.

Κι από πάνω, διαπράττοντας τη μεγαλύτερη έως τώρα γκάφα του, ο Μακίν διαβεβαίωσε τους Αμερικανούς ότι «οι θεμελιώδεις αξίες της οικονομίας μας είναι ισχυρές», την ώρα που ο θόρυβος από τις καταρρεύσεις ακουγόταν σε όλο τον κόσμο.

Με την υπόδειξη του πανικόβλητου επιτελείου του, ο Μακίν επανόρθωσε κατακεραυνώνοντας την «απληστία» και το «εύκολο χρήμα» της Wall Street, τους οποίους υποσχέθηκε να θέσει υπό έλεγχο: «Φθηνός λαϊκισμός, μια και κανείς δεν περιμένει αλτρουισμό και ανιδιοτέλεια από τις χρηματοπιστωτικές αγορές», σχολίαστηκε πικρόχολα ο όψιμος... αντικαπιταλισμός του Μακίν.

Για το επιτελείο του Ομπάμα, τα πράγματα είναι καλύτερα αλλά όχι εύκολα. Στυλοβάτες του αμερικανικού καπιταλισμού και οι Δημοκρατικοί, μπορούν, όμως, να επικαλούνται το ενδιαφέρον τους για τους μικροεπιχειρηματίες της Main Street (της «πιάτσας», όρος σε αντιπαράθεση με τη Wall Street του ανεξέλεγκτου καπιταλισμού), γεγονός που δίνει στον Ομπάμα την ευκαιρία να αντεπιτεθεί.

Εντιμος καπιταλισμός

Και το κάνει, απαντώντας ακαριαία στα σποτ του Μακίν, θυμίζοντας ότι ήταν οι Ρεπουμπλικάνοι που οδήγησαν τη χώρα σε πόλεμο και σε οικονομική καταστροφή «παραλαμβάνοντάς την από την εποχή ευημερίας και ειρήνης επί Κλίντον».

Ετσι, ο Δημοκρατικός Ομπάμα δεν παρεξηγείται όταν μιλάει για έντιμο καπιταλισμό, υποσχόμενος κρατικό έλεγχο στη Wall Street. Είναι μια ευχάριστη μουσική στα αυτιά των Αμερικανών που δεν αντέχουν τους τριγμούς της κρίσης. Γι' αυτό και γρήγορα τον ξαναπροτιμούν. Οι νέες δημοσκοπήσεις φέρουν τον Ομπάμα δύο μονάδες εμπρός από τον Μακίν, που «αιχμαλωτίζεται» στο ηρωικό παρελθόν του. Στην απέναντι όχθη, οι Ρεπουμπλικάνοι αναζητούν λύσεις.

Και, όπως τους πρότεινε ειρωνικά το προοδευτικό περιοδικό «Salon», είναι η ώρα να προσπαθήσει ο υποψήφιος τους να μετατρέψει το οικονομικό πρόβλημα σε... πρόβλημα εθνικής ασφάλειας. Πώς; Ισως, ανακαλύπτοντας Ταλιμπάν στη Wall Street. (Βλέπε και Monde Diplomatique).

